

Sophie had haar dochter Eline zover gekregen dat ze naar het verzoeningsetentje zou komen met haar vader, de avond voor de grote aankondiging. Juist het argument dat het zo'n belangrijke stap voor haar vader was en dat dit unieke moment nooit zou terugkeren, had haar overtuigd. Ze deed het ook meer om haar moeder dan om haar vader een plezier te doen.

‘Een glaasje champagne?’ vroeg Sophie aan Eline toen ze binnenkwam.

Sinds Eline eerstejaarsstudente was en uit de veilige cocon van thuis weg, was dit al het zoveelste verzoeningsetentje met zijn drieën. Eline had een nieuwe wereld ontdekt en was kwaad dat haar ouders die zo lang voor haar verborgen hadden. Ze vond dat ze als enig kind veel te beschermend opgevoed was. Ze mocht niet uitgaan en had daardoor nauwelijks vriendinnen. Het was haar altijd veel te gezellig gemaakt thuis, ze hoefde zelfs nooit boodschappen te doen. Nu wist ze als kotstudent niet hoe ze moest leven. Pas toen ze door haar moeder gedwongen werd het huis te verlaten, was ze gaan inzien dat wat goed leek in het verleden, niet noodzakelijk ook goed geweest was.

Haar vader Victor stapte op haar af.

Eline had geen zin in champagne, en al helemaal niet met haar vader, maar dronk toch een glas mee bij wijze van tegemoetkoming.

‘Fijn dat je er bent’, zei Victor.

Victor Sluis was een naam geworden, een referentie. Zodra er ook maar iets over nanotechnologie gezegd moest worden op de televisie of op de radio, werd hij in de studio uitgenodigd om het nieuws op dat gebied op zijn altijd even heldere en begrijpelijke manier te duiden. In het begin schreven journalisten vooral over zijn typische kale kop, maar nadat hij daar zelf grapjes over was gaan maken op de nationale televisie, liet niemand zich nog neerbuigend over hem uit. Hij vertelde met zwier dat hij had leren houden van zijn kaalheid toen hij was gaan beseffen dat het geen zin had de strijd aan te gaan met zijn genen, die voor hem beslist hadden dat hij zijn haren zou verliezen. Daarop had hij de tondeuse zelf ter hand genomen en zich kaalgeschoren. En door zich bloot te geven had hij zich nog nooit zo goed gevoeld.

Dankzij Victor begreep iedereen ook waar het in de nanotechnologie over ging en waarom die zo belangrijk was voor de toekomst. Ook de universiteit van Leuven had haar graantje meegepikt, want de jaren na zijn eerste mediaoptredens was het aantal inschrijvingen in die studierichting verdubbeld en geleidelijk was er ook een effect merkbaar geworden aan de faculteit ingenieurswetenschappen. ‘Het Sluis-effect’ was men het gaan noemen, waar bedrijfsleiders hem erg dankbaar voor waren. Even had hij een blunder begaan in een populaire talkshow toen hij spontaan gezegd had dat er te veel mensen waren op de aarde, maar dat had hij snel gecorrigeerd door te opperen dat de technologische vernieuwingen er juist waren om de nieuwe behoeftes van de alsmaar groter wordende maatschappij op te vangen, te kanaliseren, te sturen. De tv-bonzen hadden gemerkt dat de kijkcijfers omhooggingen wanneer Victor Sluis bij de genodigden zat, waarna ze hem nog vaker vroegen. Ook de radio volgde snel. Vooral het feit dat hij onafhankelijk was, apprecieerden de mensen sterk. Hij had geen bedrijf te verkopen, hij had geen strekking te verdedigen, hij had zelfs geen boek te promoten. Victor Sluis was iemand die onbevooroordeeld zijn mening gaf over de fantastische vormen die de toekomst leek aan te gaan nemen, en verzekerde ons dat wij allemaal de vooruitgang vreugdevol tegemoet mochten zien en dat ons eigen bestaan dankzij de technologie van de nanodeeltjes, de allerkleinste dingen, er wel bij zou varen. We zouden allemaal gelukkiger worden. Door zijn positieve boodschap kregen ook de commerciële omroepen interesse in zijn betoog, zeker toen hij ook nog helder de voordelen van robotica en andere wetenschappelijke ontwikkelingen bleek te kunnen uitleggen. Zelfs gentechnologie bood volgens hem alleen maar voordelen.